

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom
Spisová značka: 15T/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519010050
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Odnoga
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2019:3519010050.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, samosudcom Mgr. Jánom Odnogom, v trestnej veci obžalovaného J. U., Q.. XX.X.XXXX, stíhaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 13.5.2019 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný: J. U., Q.. XX.X.XXXX T. W., trvale bytom X. Q. T. Č.. XXX, R.,

je vinný, že

dňa 17.07.2018 v čase o 22,40 hodine v Považanoch, po účelovej komunikácii a následne po ceste I/61 smerom od obce Čachtice viedol osobné motorové vozidlo Mercedes Benz, evidenčné číslo Q. po tom, čo požil alkoholické nápoje, pričom bolo dychovou skúškou zistených 0,88 miligramu etanolu na liter vydychnutého vzduchu,

t e d a

vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku,

č í m s p á c h a l

prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. l), n) Trestného zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výmere 1.500 Eur (tisícpäťsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovuje obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze riadiť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom podal na tunajšom súde obžalobu sp. zn. Pv 725/18/3304-13 zo dňa 25.1.2019 na obžalovaného J. U., Q.. XX.X.XXXX, pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe ako je uvedené vo výroku o vine tohto rozsudku.

Samosudca vo veci vydal trestný rozkaz č.k. 15T/14/2019 - 52 zo dňa 6.2.2019, proti ktorému podal v zákonnej lehote obžalovaný odpor. V podstate navrhol uloženie peňažného trestu a skrátenie trestu zákazu činnosti.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.5.2019 na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom po poučení o možnosti urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1, ods. 4 a o následkoch v rozsahu ods. 5 až 8 Trestného poriadku vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne preto samosudca postupoval podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a obžalovanému kládol otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný odpovedal :

c) či rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu,

odpoveď obžalovaného : áno

d) či bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby,

odpoveď obžalovaného : áno

f) či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu

odpoveď obžalovaného : áno

g) či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu,

odpoveď obžalovaného : áno

h) či sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa kvalifikuje ako trestný čin,

odpoveď obžalovaného : áno

Nakoľko obžalovaný odpovedal na všetky uvedené otázky slovom „áno“ a súd nemal pochybnosti o pravdivosti jeho priznania, po zistení stanoviska prokurátora vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol, že dokazovanie o skutku v rozsahu priznanej viny nevykoná a vykoná iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste. Na základe uvedeného, súd potom obžalovaného uznal za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu.

Z toho dôvodu súd na hlavnom pojednávaní dňa 13.5.2019 vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v súlade s ustanovením § 269 a to tak ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd ďalej pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

Podľa § 36 písm. n) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona, pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest môže súd uložiť od 160 eur do 331 930 eur páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Podľa § 56 ods. 2 Trestného zákona bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 môže súd peňažný trest uložiť, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatela trest odňatia slobody neukladá.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis. (2) Trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný nebol doposiaľ odsúdený za spáchanie trestného činu. Z výpisu z centrálnej evidencie priestupkov a správnych deliktov vyplýva, že obžalovaný spáchal 7 priestupkov na úseku dopravy.

Z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že obžalovaný sa ako vodič na úseku cestnej premávky dopustil spáchania 12 priestupkov. Okrem toho sa dňa 25.5.2004 dopustil ďalšieho priestupku, pričom viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

Zo správy Obce Považany vyplýva, že správanie obžalovaného je bezproblémové, v prípade potreby spolupracuje s obcou, nebol riešený na komisii verejného poriadku v obci alebo prejednávaný obcou v rámci priestupkového konania.

Z lustrácie v sociálnej poisťovni a vyjadrenia obžalovaného vyplýva, že obžalovaný je zamestnaný u svojho otca od roku 2000. Podľa lustrácie v roku 2018 zarábal mesačne v hrubom 480 €, v roku 2019 v hrubom 550 €, podľa vlastného vyjadrenia však zarába mesačne 1.000 € v čistom.

V súvislosti s rozhodovaním o treste je vždy potrebné zohľadniť základné pravidlá pre ukladanie trestu uvádzané v § 34 Trestného zákona. Toto ustanovenie v odseku 1 zakotvuje účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Trest je pritom jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok

individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa tak uskutočňuje dvoma základnými prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Ďalšou nevyhnutnou zásadou pri ukladaní trestu je aj zásada proporcionálnosti (úmernosti) trestu, z ktorej vyplýva, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určuje aj pohnútku páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu pritom treba vždy vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

V intenciách vyššie uvádzaných základných zásad pre ukládanie trestu súd pri prihliadnutí na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy uložil obžalovaného ako druh trestu peňažný trest a to vo výmere 1.500 € za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá každého druhu v trvaní 24 mesiacov.

Pri obligatórnom skúmaní pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností súd u obžalovaného zistil 2 poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že sa obžalovaný priznal a svoj čin úprimne oľutoval a ďalej podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti v konaní pred súdom príslušnému orgánu a to súdu, keďže obžalovaný svojím vyhlásením o vine na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v podstate odbremenil súd od dokazovania jeho viny, ktorou skutočnosťou napomáhal súdu pri objasňovaní trestnej činnosti (viď tiež stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 44 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. 5/2017). V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že obžalovaný sa priznával a skutok ľutoval už aj v prípravnom konaní pri jeho výsluchu.

Súd pri konečnom rozhodovaní o druhu trestu sa zaoberal možnosť uloženia alternatívneho trestu, teda trestu iného ako trestu odňatia slobody, ktorý druh trest súd v tomto prípade nemusel obligatórne za spáchaný prečin ukladať v zmysle § 34 ods. 6 Trestného zákona, pretože horná hranica trestnej sadzby v prípade stíhaného prečinu neprevyšuje 5 rokov. Súd pri zohľadnení základných zásad ukládania trestov popísaných vyššie ako aj zohľadnení samotného postoja obžalovaného k spáchanému trestnému činu, teda, že sa k spáchaniu priznal, trestný čin úprimne oľutoval a na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že je vinný a prijal tak neodvolateľne všetky právne účinky uznania viny, ďalej prevahu poľahčujúcich okolností, dospel k záveru, že v tomto prípade sú splnené podmienky aj na uloženie peňažného trestu, nakoľko vzhľadom na povahu spáchaného prečinu s prihliadnutím na všetky okolnosti ako aj možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody nie je nevyhnutný. Z uvedeného dôvodu súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 1.500 €, ktorý súd považuje za primeraný a spravodlivý k spáchanej trestnej činnosti a k majetkovým možnostiam obžalovaného, ktorý podľa svojho vyjadrenia zarába 1.000 € mesačne v čistom, hoci podľa oficiálnej lustrácie zarába iba niečo málo nad minimálnu mzdu. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd pre prípad, že by bol výkon trestu úmyselne zmarený,

ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Súd má za to, že takto uložený trest možno považovať za dostatočný, avšak za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti, ktorý považuje súd v tomto prípade tak z pohľadu individuálnej ako aj generálnej prevencie za najdôležitejší. Keďže obžalovaný sa dopustil spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, súd teda dôkladne skúmal, či z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie je potrebné uložiť aj trest zákazu činnosti a v akej výmere. Súd pritom dospel k záveru, že tento trest je potrebné obžalovanému uložiť za spáchanú trestnú činnosť, spôsob jej spáchania ako aj okolnosti jej spáchania.

Súd pritom uvádza, že v zmysle § 61 ods. 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti môže súd uložiť, ale nemusí a to v prípadoch, v ktorých sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou, na rozdiel od ustanovení, kde je uloženie trestu zákazu činnosti obligatórne. Ukladanie trestu zákazu činnosti je tak v § 61 ods. 2 Trestného zákona fakultatívne zo strany súdu. Súd by mal pritom zvažovať, či okrem iného aj vzhľadom na okolnosti spáchania trestného činu, spôsob jeho spáchania a jeho následky, osobu obžalovaného a jeho predchádzajúci život je uloženie tohto trestu nevyhnutné s ohľadom na zásadu tak individuálnej ako aj generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Súdna prax sa pritom zhoduje v tom, že uloženie trestu zákazu činnosti je plne odôvodnené v prípadoch vedenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Na jednej strane je pravdou, že aj v takých prípadoch môžu existovať také výnimočné okolnosti na strane páchatela, že súd trest zákazu činnosti neuloží vôbec, spravidla sa môže jednať napríklad o vážny zdravotný stav páchatela, prípadne bydlisko mimo miesta akejkolvek dopravy, nemožnosť dosiahnutia iného zdroja príjmu, avšak podľa názoru súdu, takéto výnimočné okolnosti na strane obžalovaného nie sú dané. Pri samej dôvodnosti uloženia trestu zákazu činnosti súd poukazuje na množstvo nameraného alkoholu 0,88 mg/l, čo predstavuje 1,83 promile, teda nie množstvo, ktoré by sa blížilo k hranici medzi priestupkom a trestným činom, ktorý súdna prax vyvodila na 1 promile. Okrem toho v prípade obžalovaného sa nejednalo o žiadny zostatkový alkohol, obžalovaný vlastne uvádzal, že pil niekoľko pív a vodiek a potom si sadol do auta šoférovať. Takéto správanie obžalovaného rozhodne nemôže byť tolerovateľné neuložením trestu zákazu činnosti. Súd pritom prihliadal aj na predchádzajúci život obžalovaného. Za dôležité súd považoval spáchanie 13-tich priestupkov na úseku dopravy, ktoré vyplývajú z evidenčnej karty vodiča - obžalovaného, pričom v jednom prípade sa jednalo dokonca o šoférovanie pod vplyvom alkoholu. Je preto možné konštatovať, že obžalovanému sa takéto niečo nestalo po prvý raz, hoci v roku 2004 bol postihnutý iba za priestupok pri jazde pod vplyvom alkoholu. Napriek tomu, ani tento postih mu nezabránil opätovne po požití alkoholu viesť motorové vozidlo. Takýto predchádzajúci život obžalovaného (množstvo priestupkov) v súvislosti s vedením motorového vozidla nemožno považovať za vedenie riadneho života a to ani s prihliadnutím, že najazdí ročne viac kilometrov ako bežný vodič a preto je na neho potrebné pôsobiť z hľadiska individuálnej prevencie pri ukladaní trestu alebo aj generálnej prevencie s tým, aby uloženie trestu zákazu činnosti viedlo nielen jeho ale aj ostatných vodičov k tomu, aby sa vyvarovali šoférovaniu pod vplyvom alkoholu. Osobitne pri stíhanom trestnom čine je preto podľa názoru súdu potrebné, aby trest pôsobil aj na širokú verejnosť, aby vodiči nebrali na ľahkú váhu vedenie vozidla v stave vylučujúcom spôsobilosť, nakoľko je veľmi častou skutočnosťou, že k vzniku dopravných nehôd často s tragickými následkami prispieja práve alkohol za volantom. U obžalovaného sa pritom hladina alkoholu blížila už k dvom promile, čo je už skutočne stav, ktorý môže vážne ohroziť spôsobilosť viesť vozidlo. Pokiaľ obžalovaný ako dôvod na neuloženie alebo uloženie trestu zákazu činnosti kratšieho trvania považuje to, že je vodič z povolania, a túto prácu nebude môcť vykonávať, čím to môže mať vplyv aj na jeho rodinu, toto mu podľa názoru súdu ešte priťažuje. Pokiaľ obžalovaný na svoju argumentáciu v tejto súvislosti predložil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/49/2015, práve z neho možno odvodiť, že správanie obžalovaného, ktorý viedol motorové vozidlo krátko po požití niekoľkých pív a vodiek odráža jeho nezodpovedný a čiastočne ľahostajný prístup k tomu, že ako vodič z povolania by si mal dať ten najväčší pozor, aby úmyselne nevykonal nič, čo by ho mohlo zbaviť možnosti ďalej vykonávať svoje zamestnanie a získať tak týmto spôsobom zdroj príjmov. Ako i Krajský súd uviedol v spomínanom rozhodnutí: „I napriek všeobecnému povedomiu o trestnosti vedenia motorových vozidiel pod vplyvom alkoholu, počet trestných činov podľa § 289 Trestného zákona neustále rastie a mnoho páchatelov dokonca recidivuje (ako aj v prípade obžalovaného, ktorý aj v minulosti viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu). Preto je potrebné, aby súdy na túto situáciu adekvátne reagovali a to i formou ukladaní prísnejších trestov a to vrátane trestov zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Len tak bude naplnená požiadavka individuálnej i generálnej prevencie.“ U obžalovaného je tak podľa názoru súdu vzhľadom k množstvu nameraného alkoholu, množstvu priestupkov, ktorých sa dopustil na úseku dopravy a recidíve

vedenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu nevyhnutné uložiť trest zákazu činnosti na 2 roky. Súd pritom uvádza, že výmeru trestu zákazu činnosti ako aj každý iný trest ukladaný v trestnom konaní je vždy potrebné vyhodnotiť aj v zmysle zásady individualizácie trestu. V tejto súvislosti možno dodať, že pokiaľ obžalovaný predložil aj citovaný rozsudok Krajského súdu, kde bol uložený trest zákazu činnosti iba jeden rok za rovnaký trestný čin, je potrebné poukázať na to, že v danom prípade sa jednalo o osobu, ktorá viedla pred spáchaním trestného činu riadny život, čo je vyjadrené v danom rozsudku poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nejednalo sa teda o osobu akou je obžalovaný, so spáchaním množstva priestupkov na úseku dopravy a recidívou alkoholu za volantom. Obžalovaný, ktorý pracuje v otcovej firme, tak bude musieť určitú dobu vykonávať inú pracovnú pozíciu, prípadne si nájsť iné zamestnanie, čo momentálne vzhľadom na situáciu na trhu práce nie je problém, keďže na Slovensku je historicky najnižšia nezamestnanosť, pričom súd uvádza, že v prípade, ak bude obžalovaný viesť riadny život, po výkone polovice trestu zákazu činnosti bude môcť požiadať súd o podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti.

Vzhľadom na uvedené súd uložený trest považuje nielen za zákonný a spravodlivý ale aj v súlade so zásadou individualizácie trestu, a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Krajský súd v Trenčíne. Právo podať odvolanie neprináleží tomu, kto sa tohto práva už výslovne vzdal. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolanie môže podať prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného.

Odvolanie môže podať obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Odvolanie môžu podať v prospech obžalovaného okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka obžalovaného). Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného.

Odvolanie môžu podať zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Odvolanie môže podať štátny orgán starostlivosti o deti a mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, a to aj proti jeho vôli.

Odvolanie môže podať poškodený, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu.

Odvolanie môže podať zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.